

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 sierpnia 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. stwierdził, iż A. G. (1) nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu jako pracownik u płatnika składek (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. w okresie od dnia 20 lutego 2017 roku. W uzasadnieniu wskazano, że organ rentowy w związku z wystąpieniem przez A. G. (1) z roszczeniem o wypłatę zasiłku chorobowego przeprowadził postępowanie kontrolne. Zdaniem organu rentowego wyniki przeprowadzonej kontroli dowodzą, iż umowa o pracę i zgłoszenie do ubezpieczeń były czynnościami pozornymi dokonanymi jedynie celem uzyskania tytułu do ubezpieczeń i skorzystania ze świadczeń w związku z chorobą dla A. G. (1), o czym świadczy m.in. fakt, iż w okresie jej niezdolności do pracy, pracodawca nie zatrudnił pracownika na zastępstwo. Ponadto podniesiono, że A. G. (1) prowadziła pozarolniczą działalność gospodarczą od dnia 6 września 2013 roku w zakresie badania rynku i opinii publicznej. A zatem miałyby podjąć zatrudnienie w firmie w wymiarze pełnego etatu, przy jednoczesnym prowadzeniu indywidualnej działalności.

/decyzja – k. 10-8 plik I akt ZUS/

A. G. (1) w dniu 27 września 2017 roku złożyła odwołanie od powyższej decyzji, zaskarżając ją w całości i wnosząc o jej zmianę poprzez ustalenie, że jako pracownik u płatnika składek (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. podlega obowiązkowemu ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu w okresie od dnia 20 lutego 2017 roku. Zaskarżonej decyzji zarzuciła obrazę prawa materialnego poprzez błędną wykładnię przepisów ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tj. Dz.U. z 2013 r. poz. 1442 z późn. zmianami) z uwagi na stwierdzenie, że odwołująca się, jako pracownik nie podlega ubezpieczeniom społecznym w okresie spornym, niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a to nieuwzględnienie wszystkich dowodów wskazujących, że wnioskodawczynie rzeczywiście i faktycznie świadczyła pracę jako pracownik płatnika w spornym okresie i podjęła pracę celem jej świadczenia, a nie wyłącznie w celu uzyskania świadczeń z ubezpieczeń społecznych na podstawie tytułu pracowniczego oraz błędną ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, prowadzącą do przyjęcia, że wnioskodawczynie nie podlega ubezpieczeniom społecznym w spornym okresie w związku z tym, że oświadczenie woli stron stosunku pracy zostało złożone jedynie dla pozorów. W uzasadnieniu odwołująca podniosła, że strony zakwestionowanej umowy faktycznie ją realizowały, albowiem świadczyła ona na rzecz pracodawcy pracę, wykonując obowiązki umowne, zaś pracodawca wypłacał jej ustalone umową wynagrodzenie. W związku z powyższym umowa jest ważna.

/odwołanie - k. 2-4/

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 26 października 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie przytaczając argumentację, jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie - k. 7-8 odwrót/

W dniu 14 lutego 2018 roku Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. podjęło uchwałę, w której powołało J. M. (1) jako pełnomocnika do reprezentacji spółki w niniejszym postępowaniu.

/uchwała k. 19/

Na rozprawie w dniu 14 listopada 2018 roku pełnomocnik wnioskodawczynie poparł odwołanie, pełnomocnik organu rentowego wniósł o jego oddalenie i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych od każdej ze stron, pełnomocnik płatnika przyłączył się zaś do stanowiska odwołującej. Ponadto pełnomocnik odwołującej i pełnomocnik płatnika wnieśli o nieobciążanie ich kosztami postępowania w razie oddalenia odwołania.

/stanowiska stron – 00:01:06 – 00:02:18, 00:51:56-00:53:30 – płyta CD k.207/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Płatnik składek (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. jest przedsiębiorcą prowadzącym pozarolniczą działalność gospodarczą od dnia 9 maja 2013 roku. Przeważającą działalnością przedsiębiorcy jest działalność usługowa związana z poprawą kondycji fizycznej. Jedynymi wspólnikami ww. spółki w okresie od 21 stycznia 2016 roku pozostawały: K. B. (posiadająca 50 udziałów o łącznej wartości 30.000 złotych) oraz A. G. (1) (posiadająca 50 udziałów o łącznej wartości 30.000 złotych). K. B. oraz A. G. (1) w powyższym okresie pozostawały także jedynymi członkami zarządu spółki.

/odpis pełny KRS k. 30-34/

Spółka (...) zajmuje się udzielaniem poprawy kondycji fizycznej poprzez zabiegi w specjalistycznej komorze hiperbarycznej. Do lutego 2017 roku obsługą komory podczas wizyt pacjentów zajmował się z reguły jeden ze wspólników (A. G. (1) lub K. B.).

/zeznania A. G. e-protokół rozprawy z dnia 25 lipca 2018 r. 00:32:46-01:39:16, płyta CD k. 77/

Na ulotkach Tlenoterapii znajdowały się numery telefonu obu wspólniczek.

/ zeznania A. G. e-protokół rozprawy z dnia 14 listopada 2018 r. 00:03:44-00:42:30, płyta CD k. 207/

Jeden zabieg tlenoterapii trwa od 1:30 -2:00 godzin.

/zeznania S. K. e-protokół rozprawy z dnia 25 lipca 2018 r. 00:05:04-00:17:58, płyta CD k. 77, zeszyty k. 74, zeznania A. G. e-protokół rozprawy z dnia 14 listopada 2018 r. 00:03:44-00:42:30, płyta CD k. 207/

W dniu 20 lutego 2017 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. zawarła z A. G. (1) umowę o pracę na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy z wynagrodzeniem 4.500 złotych brutto. Jako rodzaj umówionej pracy wskazano w niej stanowisko dyrektora ds. marketingu i rozwoju.

Zawarcie ww. umowy poprzedzone zostało złożeniem spółce przez A. G. (1) kwestionariusza osobowego dla osoby ubiegającej się o zatrudnienie w dniu 9 lutego 2017 roku.

/kwestionariusz osobowy k.4 plik A akt osobowych, umowa o pracę k. 2 plik B akt osobowych – k. 35 akt sprawy/

Spółka (...) zgłosiła wnioskodawczynię do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego jako pracownika w dniu 16 lutego 2017 roku od dnia 10 lutego 2017 roku. Następnie w dniu 10 marca 2017 roku wyrejestrowała ją z ubezpieczeń od dnia 10 lutego 2017 roku i ponownie zgłosiła wnioskodawczynię do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego jako pracownika w dniu 10 marca 2017 roku od dnia 20 lutego 2017 roku.

/bezsporne/

W dniu 6 marca 2017 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. zawarła umowę współpracy z A. B. prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą (...), której przedmiotem było wykonywanie usługi pozyskiwania klientów na zabiegi tlenoterapii. Umowę podpisały w imieniu spółki (...) oraz K. B..

W ten sam sposób reprezentowana była spółka w dniu 21 marca 2017 roku przy zawarciu umowy pośrednictwa w obrocie nieruchomościami oraz umowy pośrednictwa w najmie lokalu.

/umowy k. 60-47 plik II akt ZUS/

W marcu lub kwietniu 2017 roku I. K. oraz M. P. odbyły po jednym zabiegu w siedzibie (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł.. W gabinecie obecna była wyłącznie A. G. (1) i to ona obsługiwała urządzenie w trakcie zabiegu.

/zeznania J. K. e-protokół rozprawy z dnia 9 maja 2018 r. 00:25:58-00:33:31, płyta CD k. 58, zeznania M. S.-P. e-protokół rozprawy z dnia 9 maja 2018 r. 00:33:31-00:39:17, płyta CD k. 58/

S. K. była klientką Tlenoterapii w okresie od 2015 roku do 2017 roku. Odbyła ok. 80 zabiegów. Aby umówić się na spotkanie dzwoniła ona do K. B. lub A. G. (1). Gdy była na zabiegach zdarzało się, że obie członkinie zarządu były obecne w gabinecie, przy czym jedna z nich obsługiwała komorę (K. B. lub A. G. (1)).

/zeznania S. K. e-protokół rozprawy z dnia 25 lipca 2018 r. 00:05:04-00:17:58, płyta CD k. 77/

Oprócz ww., pacjentami Tlenoterapii w okresie luty-maj 2017 roku byli także m.in: P. B. (25 zabiegów), R. B. (5 zabiegów), P. K. (7 zabiegów)

/zeszyty k. 73/

Na przełomie marca i kwietnia 2017 roku A. G. (1) zaproponowała R. W. (1) zawarcie umowy najmu powierzchni wystawniczych podczas organizowanych przez niego sympozjów i konferencji. Do zawarcia umowy jednak nie doszło.

/zeznania R. W. e-protokół rozprawy z dnia 25 lipca 2018 r. 00:17:58-00:26:54, płyta CD k. 77/

W okresie od dnia 20 lutego 2017 roku do dnia 20 kwietnia 2017 roku zabiegi w gabinecie wykonywała A. G. (1).

/zeznania A. G. e-protokół rozprawy z dnia 14 listopada 2018 r. 00:03:44-00:42:30, płyta CD k. 207/

Podczas wizyty lekarskiej w dniu 16 marca 2017 roku lekarz stwierdził u A. G. (1) ciążę. Jako datę ostatniej miesiączki wskazano dzień 15 stycznia 2017 roku.

/książeczka ciąży k. 37-38, dokumentacja medyczna k. 91-160, 180-200/

Od dnia 21 kwietnia 2017 do dnia porodu, tj. do dnia 20 października 2017 roku A. G. (1) pozostawała na zwolnieniu lekarskim.

/zeznania A. G. e-protokół rozprawy z dnia 25 lipca 2018 r. 00:32:46-01:39:16, płyta CD k. 77/

W powyższym okresie zabiegi w Tlenoterapii wykonywane były przez K. B. i okazjonalnie przez jej brata A. K. w ramach zawartej umowy zlecenia.

Czynności związane z rozwojem i marketingiem spółki, podczas nieobecności A. G. (1) nie były wykonywane.

/zeznania A. G. e-protokół rozprawy z dnia 14 listopada 2018 r. 00:03:44-00:42:30, płyta CD k. 207/

A. G. (1), poza pozostawaniem współnikiem i członkiem zarządu spółki (...), prowadzi także działalność gospodarczą pod firmą (...), której przedmiotem jest prowadzenie parkingu strzeżonego dla samochodów ciężarowych.

/odpis (...) k. 1 plik I akt ZUS, zeznania J. M. e-protokół rozprawy z dnia 9 maja 2018 r. 00:10:00-00:25:58, płyta CD k. 58/

W dniu 4 maja 2016 roku A. G. (1), w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej pod firmą (...), zawarła z J. M. (1) umowę o pracę na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku operatora koparki-ładowarki.

/umowa o pracę k. 68/

W dniu 13 kwietnia 2017 roku A. G. (1) aktem notarialnym (Rep. A nr 1811/2017) sporządzonym przed notariuszem K. J., ustanowiła J. M. (1) swoim pełnomocnikiem do prowadzenia w jej imieniu i zarządzania przedsiębiorstwem obejmującym prowadzoną przez nią pod firmą (...) działalność gospodarczą.

/akt notarialny k. 47-49/

Od tego czasu J. M. (1) reprezentował A. G. (1) przy prowadzonej przez nią działalności gospodarczej m.in. podpisując umowy i wystawiając faktury.

/dokumentacja dotycząca działalności gospodarczej pod firmą (...) k. 89/

J. M. (1) jest partnerem życiowym A. G. (1).

/zeznania J. M. e-protokół rozprawy z dnia 9 maja 2018 r. 00:10:00-00:25:58, płyta CD k. 58/

W dniu 18 października 2018 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. zawarła z A. G. (1) porozumienie zmieniające warunki pracy i płacy od dnia 19 listopada 2018 roku, obniżając wymiar czasu pracy do 1/4 etatu, a wynagrodzenie zasadnicze do 1.125 złotych.

/porozumienie zmieniające k. 210/

Umowa o pracę z A. G. (1) została rozwiązana z końcem roku 2018. Wówczas też A. G. (1) sprzedała swoje udziały w spółce innej osobie.

/zeznania A. G. e-protokół rozprawy z dnia 27 lutego 2019 r. 00:02:11-00:18:53, płyta CD k. 239/

W dniu 20 lipca 2018 roku B. K. oraz K. B., reprezentujące (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. zawarły z A. K. umowę zlecenia, której przedmiotem była obsługa zabiegów w dniach od 20 do 31 lipca 2018 roku.

/umowa zlecenia k. 211/

Zgodnie z dokumentacją księgową (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. w okresie od stycznia 2016 roku do chwili obecnej zatrudniała na podstawie umowy o pracę:

- B. K. na stanowisku sekretarki w okresie od 1 grudnia 2016 roku do 21 lipca 2017 roku w pełnym wymiarze czasu pracy;

- A. G. (1) na stanowisku dyrektora ds. marketingu i rozwoju w pełnym wymiarze czasu pracy w okresie od dnia 20 lutego 2017 roku do 18 listopada 2018 roku oraz w wymiarze 1/4 czasu pracy w okresie od 19 listopada 2018 roku do 31 grudnia 2018 roku.

Na karcie wynagrodzeń wskazano, że A. G. (1) wypłacone zostało należne z tytułu umowy o pracę wynagrodzenie za miesiące, w których świadczyła pracę, a także wynagrodzenie chorobowe. Opłacono także należne od wypłaconego wynagrodzenia składki na ubezpieczenie społeczne.

/karty wynagrodzeń k. 222, zestawienie osób k. 224/

W okresie od stycznia 2016 roku do chwili obecnej spółka korzystała także z usług następujących podmiotów w oparciu o umowy cywilnoprawne:

- A. K.: 09.11.2017 r. – 20.12.2017 r. (umowa o dzieło), 20.07.2018 r. – 31.07.2018 r. (umowa zlecenia), 26 listopada 2018 r. – 5 grudnia 2018 r. (umowa zlecenia);

- E. B.: 16.02.2016 r. (umowa o dzieło),

- D. P.: 05.01.2016 r. (umowa o dzieło),
- K. T.: 01.02.2016 r. (umowa o dzieło), 01.03.2016 r. (umowa o dzieło).

/zestawienie pracowników k. 231/

Przychód spółki (...) wynosił w roku 2017:

- w styczniu 4.050 złotych,
- w lutym 1.200 złotych,
- w marcu 3.300 złotych,
- w kwietniu 6.150 złotych,
- w maju 0 złotych,
- w czerwcu 1.350 złotych,
- w lipcu 6.800 złotych,
- w okresie od sierpnia do października 0 złotych,
- w listopadzie – 2.700 złotych,
- w grudniu – 1.350 złotych.

/zestawienie przychodów k. 230/

Przychód płatnika składek za rok 2016 wynosił 48.661,18 złotych.

/zeznanie CIT-8 k. 24/

Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy dokonał przede wszystkim w oparciu o załączone do akt sprawy dokumenty w postaci m.in. dokumentacji osobowo-płacowej wnioskodawczynie ze spornego okresu, dokumentacji medycznej, akt rentowych, a także w oparciu o zeznania świadków J. M. (1), I. K., M. P., S. K. oraz R. W. (1) oraz wnioskodawczynie A. G. (1). Zeznania wyżej wymienionych osób pozostawały spójne i wiarygodne co do faktu, iż w pierwszym kwartale roku 2017 to A. G. (1) wykonywała generalnie zabiegi tlenoterapii w siedzibie spółki. Podobnie, nie wyłączając zeznań samej wnioskodawczynie, wskazywały one, iż przed tym okresem, zabiegi te były wykonywane co do zasady przez obie wspólniczki.

Sąd odmówił jednak wiary J. M. (1) w zakresie, w jakim wskazywał on, że A. G. (1) w okresie luty-kwiecień 2017 roku pracowała w godzinach od 8.00 do 16.00. W pierwszej kolejności wskazać należy, iż świadek jest partnerem życiowym wnioskodawczynie, co wiąże się z koniecznością poddania jego zeznań szczególnie wnikliwej analizie. Ta prowadzi natomiast do wniosku, iż jako osoba bliska wnioskodawczynie, próbował on podać okoliczności dla niej korzystne, świadczące o pozostawaniu w stosunku pracy. Taką okolicznością pozostaje oczywiście ośmiogodzinny dzień pracy, w ustalonych z góry godzinach. Fakt ten nie jest natomiast w żadnej mierze wiarygodny, gdyż sama wnioskodawczynie w toku niniejszego procesu twierdziła, iż miała ruchome godziny pracy, zależne od ilości i godzin umówionych wizyt, które przypadały także na godziny wieczorne. Ponadto Sąd odmówił wiary zeznaniom świadka w zakresie, w jakim twierdził on, iż powierzenie mu roli pełnomocnika w prowadzeniu działalności gospodarczej wnioskodawczynie pod firmą (...), związane było z chęcią poświęcenia się przez A. G. (1) w całości pracy w Tlenoterapii. Twierdzeniu temu w sposób oczywisty przeczy chronologia zdarzeń. A. G. (1) zawarła bowiem umowę z Tlenoterapią w dniu 20 lutego 2017 roku. Pełnomocnictwo J. M. (1) udzielone zostało natomiast w dniu 13 kwietnia 2017 roku, a

zatem na tydzień przed udaniem się przez wnioskodawczynię na wielomiesięczne zwolnienie lekarskie. Zdaniem Sądu to właśnie z tą okolicznością należy wiązać fakt udzielenia pełnomocnictwa. Udzielenie go na tydzień przed udaniem się na zwolnienie lekarskie nie wskazuje natomiast na jakikolwiek związek z pracą u płatnika składek – gdyby tak było pełnomocnictwo udzielone zostałoby znacznie wcześniej – przed lub tuż po zawarciu przez wnioskodawczynię umowy o pracę.

Sąd odmówił także wiarygodności zeznaniom wnioskodawczyni w zakresie, w jakim twierdziła ona, iż przed zawarciem z nią umowy o pracę wraz z K. B. poszukiwały bezskutecznie innego pracownika oraz iż po udaniu się przez nią na zwolnienie lekarskie również poszukiwano na jej miejsce innego pracownika. Okoliczności te nie zostały bowiem potwierdzone jakimikolwiek innymi środkami dowodowymi (choć wobec twierdzenia, iż ogłoszenia te pojawiały się w Internecie, nie powinno być problemem dla wnioskodawczyni odszukanie ich, bądź chociażby dokumentów związanych z próbami rekrutacji). Stanowią zatem jedynie gołosłowne twierdzenia wnioskodawczyni mające na celu wykazanie rzeczywistości wykreowanego dla niej stanowiska pracy. Podobnie ocenić należy zeznania A. G. (1), w zakresie, w jakim przedstawiała ona swoją aktywność na polu reklamy i marketingu dotyczącego płatnika składek. Poza trzema umowami zawartymi przez A. G. (1) jako członka zarządu (przy których spółkę reprezentowała także K. B.), brak jest bowiem jakichkolwiek dokumentów związanych z rzekomą aktywnością wnioskodawczyni na tych polach. Powyższe również prowadzi do wniosku, iż czynności te nie były faktycznie wykonywane, a przynajmniej ich wykonywanie nie zostało w żadnej mierze udowodnione (odnośnie trzech zawartych umów – ocena tych czynności będzie miała miejsce w dalszej części uzasadnienia). Sąd nie dał także wiary wnioskodawczyni w zakresie, w jakim twierdziła ona, iż z wykonywanych zadań była rozliczana przez K. B., która także każdego tygodnia mówiła jej, co ma robić. Również te twierdzenia pozostają bowiem nieudowodnione nie tylko jakimikolwiek innymi środkami dowodowymi, ale również ujęte zostały przez wnioskodawczynię w sposób ogólnikowy i mglisty. Nie wskazała ona jakichkolwiek przykładów podległości służbowej i wykonywania poleceń pracodawcy, tym bardziej, iż zakres wykonywanych przez nią czynności zasadniczo nie uległ zmianie i robiła ona od lutego 2017 roku te same czynności, które wykonywała także wcześniej, jako wspólnik i członek zarządu (obsługa komory, reprezentacja spółki).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawczyni nie zasługuje na uwzględnienie i jako takie podlega oddaleniu.

Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 8 ust. 1, art. 11 ust. 1, art. 12 ust. 1 i art. 13 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2019 r. poz. 300), pracownicy, to jest osoby fizyczne pozostające w stosunku pracy, podlegają obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym tj. emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu w okresie od nawiązania stosunku pracy do dnia jego ustania.

Stosownie do treści art. 1 ust 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 1368) osobom tym, w razie choroby lub macierzyństwa, przysługują świadczenia pieniężne na warunkach i w wysokości określonych ustawą.

W myśl art. 4 w ust 1 ustawy zasiłkowej ubezpieczony podlegający obowiązkowo ubezpieczeniu nabywa prawo do zasiłku chorobowego po upływie 30 dni nieprzerwanego ubezpieczenia chorobowego.

O uznaniu stosunku łączącego strony za stosunek pracy rozstrzygają przepisy prawa pracy.

Według art. 22 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 roku kodeks pracy (tekst jednolity Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94 ze zm.), przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem.

Do cech pojęciowych pracy stanowiącej przedmiot zobowiązania pracownika w ramach stosunku pracy należą osobiste i odpłatne jej wykonywanie w warunkach podporządkowania. Zgodnie ze stanowiskiem judykatury stosunek ubezpieczeniowy jest następczy wobec stosunku pracy i powstaje tylko wówczas,

gdy stosunek pracy jest realizowany. Jeżeli stosunek pracy nie powstał bądź też nie jest realizowany, wówczas nie powstaje stosunek ubezpieczeniowy, nawet jeśli jest odprowadzana składka na ubezpieczenie społeczne (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 17 stycznia 2006 r. III AUa 433/2005, Wspólnota (...)). Podleganie pracowniczemu tytułowi ubezpieczenia społecznego jest uwarunkowane nie tyle opłacaniem składek ubezpieczeniowych, ile legitymowaniem się statusem pracownika rzeczywiście świadczącego pracę w ramach ważnego stosunku pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2005 r. o sygn. akt II UK 43/05, OSNAPiUS rok 2006/15 – 16/251).

W przedmiotowej sprawie organ rentowy stanął na stanowisku, że umowa o pracę z dnia 20 lutego 2017 roku zawarta między wnioskodawczynią A. G. (1) a płatnikiem (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł., jest nieważna, bowiem nie doszło do nawiązania stosunku pracy.

W ocenie Sądu poczynione w sprawie ustalenia uzasadniają stwierdzenie, iż zakwestionowana przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych umowa o pracę została zawarta dla pozorów, to jest bez zamiaru realizacji obowiązków z niej wynikających, a jedynie w celu uzyskania świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

Zgodnie z art. 83 § 1 k.c. nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów. Z czynnością prawną pozorną mamy do czynienia wówczas, gdy występują łącznie następujące warunki: oświadczenie woli musi być złożone tylko dla pozorów, oświadczenie woli musi być złożone drugiej stronie, adresat oświadczenia woli musi zgadzać się na dokonanie czynności prawnej jedynie dla pozorów, czyli być aktywnym uczestnikiem stanu pozorności. Pierwsza i zasadnicza cecha czynności pozornej wyraża się brakiem zamiaru wywołania skutków prawnych, jakie prawo łączy z tego typu i treścią złożonego oświadczenia. Jest to zatem z góry świadoma sprzeczność między oświadczonymi a prawdziwymi zamiarami stron, czyli upozorowanie stron na zewnątrz i wytworzenie przeświadczenia dla określonego kręgu (otoczenia), nie wyłączając organów władzy publicznej, że czynność o określonej treści została skutecznie dokonana. Jednakże zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, wyrażonym w wyroku z dnia 14 marca 2001 roku (sygn. akt III UKN 258/00, opubl. OSNAP 2002/21/527), nie można przyjąć pozorności oświadczeń woli o zawarciu umowy o pracę, gdy pracownik podjął pracę i ją wykonywał, a pracodawca świadczenie to przyjmował. Nie wyklucza to rozważenia, czy w konkretnym przypadku zawarcie umowy zmierzało do obejścia prawa (art. 58 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p.).

O czynności prawnej mającej na celu obejście ustawy można mówić wówczas, gdy czynność taka pozwala na uniknięcie zakazów, nakazów lub obciążeń wynikających z przepisu ustawy i tylko z takim zamiarem została dokonana. Nie jest natomiast obejściem prawa dokonanie czynności prawnej w celu osiągnięcia skutków, jakie ustawa wiąże z tą czynnością prawną. Skoro z zawarciem umowy o pracę ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych wiąże obowiązek ubezpieczenia emerytalno-rentowego, chorobowego i wypadkowego, podjęcie zatrudnienia w celu objęcia ubezpieczeniem i ewentualnego korzystania ze świadczeń z tego ubezpieczenia nie może być kwalifikowane jako obejście prawa.

W sytuacji, gdy wolą stron zawierających umowę było faktyczne nawiązanie stosunku pracy i doszło do świadczenia pracy za wynagrodzeniem, sama świadomość jednej ze stron umowy, a nawet obu stron, co do wystąpienia w przyszłości zdarzenia uprawniającego do świadczeń z ubezpieczenia społecznego, nie daje podstawy do uznania, że umowa miała na celu obejście prawa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2008 r., sygn. akt II UK 334/07, opubl. L.).

Sąd Okręgowy w całości podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 24 lutego 2010 roku w sprawie o sygn. akt II UK 204/09 (Lex nr 590241), iż o tym czy strony istotnie nawiązały stosunek pracy stanowiący tytuł ubezpieczeń społecznych nie decyduje samo formalne zawarcie umowy o pracę, wypłata wynagrodzenia, przystąpienie do ubezpieczenia i opłacenie składki, wystawienie świadectwa pracy, ale faktyczne i rzeczywiste realizowanie elementów charakterystycznych dla stosunku pracy, a wynikających z art. 22 § 1 k.p. Istotne więc jest, aby stosunek pracy zrealizował się przez wykonywanie zatrudnienia o cechach pracowniczych.

Nadto Sąd Najwyższy w wyrok z dnia 25 stycznia 2005 roku (II UK 141/04, OSNP 2005/15/235), stwierdził, że stronom umowy o pracę, na podstawie której rzeczywiście były wykonywane obowiązki i prawa płynące z tej umowy, nie można przypisać działania w celu obejścia ustawy (art. 58 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p.)

W uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2010 roku w sprawie o sygn. akt I UK 43/10 (Lex nr 619658) wskazano, że umowa o pracę jest zawarta dla pozorów, a przez to nie stanowi tytułu do objęcia ubezpieczeniami społecznymi, jeżeli przy składaniu oświadczeń woli obie strony mają świadomość, że osoba określona w umowie jako pracownik nie będzie świadczyć pracy, a podmiot wskazany jako pracodawca nie będzie korzystać z jej pracy, czyli strony z góry zakładają, iż nie będą realizowały swoich praw i obowiązków wypełniających treść stosunku pracy. Skoro z zawarciem umowy o pracę ustawa z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych wiąże obowiązek ubezpieczenia emerytalnego i rentowych oraz wypadkowego i chorobowego, to podjęcie zatrudnienia w celu objęcia tymi ubezpieczeniami i ewentualnie korzystania z przewidzianych nimi świadczeń nie jest obejściem prawa.

W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2010 roku w sprawie o sygn. akt I UK 74/10 (Lex numer 653664) stwierdzono zaś, że podstawą ubezpieczenia społecznego jest rzeczywiste zatrudnienie, a nie sama umowa o pracę (art. 22 k.p., art. 6 ust. 1 pkt 1 i art. 13 pkt 1 w/w ustawy). Umowa o pracę nie jest czynnością wyłącznie kauzalną, gdyż w zatrudnieniu pracowniczym chodzi o wykonywanie pracy. Brak pracy podważa sens istnienia umowy o pracę. Innymi słowy jej formalna strona, nawet połączona ze zgłoszeniem do ubezpieczenia społecznego, nie stanowi podstawy takiego ubezpieczenia.

Z powyższego jednoznacznie wynika, że motywacja skłaniająca do zawarcia umowy o pracę nie ma znaczenia dla jej ważności przy tym jednak założeniu, że nastąpiło rzeczywiste jej świadczenia zgodnie z warunkami określonymi w art. 22 § 1 k.p. Tym samym nie można byłoby czynić odwołującemu zarzutów, że zawarł kwestionowaną umowę o pracę jedynie w celu uzyskania świadczeń z ubezpieczeń społecznych, pod tym wszakże warunkiem, że na podstawie tej umowy realizowałaby zatrudnienie o cechach pracowniczych.

Zgodnie z poglądem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 sierpnia 2013 roku, sygn. akt II UK 11/13 (LEX Nr 1375189) jeżeli strony umowy o pracę nie zamierzają wywołać skutku prawnego w postaci nawiązania stosunku pracy, a ich oświadczenia uzewnętrznione umową o pracę zmiernają wyłącznie do wywołania skutku w sferze ubezpieczenia społecznego, to taka umowa jako pozorna jest nieważna (art. 83 § 1 k.c.).

Głównym celem zawarcia umowy o pracę winno być nawiązanie stosunku pracy, a jedynie rezultatem i pośrednim celem zatrudnienia jest uzyskanie wskazanych korzyści. Podkreślić przy tym należy, że zarówno przepisy prawa pracy, prawa ubezpieczeń społecznych, jak i przepisy ustrojowe pozwalają kształtować elementy stosunku pracy zgodnie z wolą stron.

Odnośnie charakterystycznych cech stosunku pracy podkreślenia wymaga, iż stosownie do treści art. 22 § 1 k.p. przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca - do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem.

W przepisie tym zawarte są najbardziej istotne elementy stosunku pracy, a więc obowiązek pracownika świadczenia pracy osobiście, w sposób ciągły, podporządkowany (pod kierownictwem) poleceniom pracodawcy, który jest zobowiązany do wynagradzania pracownika za świadczoną na jego rzecz pracę.

Pracownik w ramach stosunku pracy zobowiązuje się więc do osobistego wykonywania czynności objętych umówionym rodzajem pracy. Obowiązek osobistego świadczenia pracy oznacza, że pracownik nie może powierzyć wykonywania czynności wynikających z umowy o pracę osobom trzecim.

Stosunek pracy można scharakteryzować jako „więź prawną o charakterze dobrowolnym i trwałym, łączącą pracownika i pracodawcę, której treścią jest obowiązek osobistego wykonywania pracy określonego rodzaju przez pracownika pod kierownictwem, na rzecz i na ryzyko pracodawcy oraz obowiązek pracodawcy zatrudniania pracownika przy umówionej pracy i wypłacania mu wynagrodzenia za pracę” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 26 czerwca 1996 roku, I. A. 10/96 - Apel. Lub. 1997, nr 2, poz. 10).

Szczególnie istotnym elementem odróżniającym umowę o pracę od innych stosunków zobowiązaniowych, w ramach których istnieje obowiązek świadczenia pracy, jest podporządkowania pracownika pracodawcy. Dotyczy ono sposobu, miejsca i czasu wykonywania przez pracownika pracy, a także innych jego obowiązków objętych treścią stosunku pracy.

Mając na uwadze dotychczas poczynione rozważania prawne należy podkreślić, że w realiach niniejszej sprawy Sąd Okręgowy w celu dokonania kontroli prawidłowości zaskarżonej decyzji organu rentowego musiał zatem badać, czy pomiędzy wnioskodawczynią a płatnikiem składek istotnie doszło do nawiązania i realizacji stosunku pracy w warunkach określonych w art. 22 § 1 k.p.

Na zakończenie tej części rozważań wskazać także należy, iż w orzecznictwie sądowym powszechnie dopuszcza się możliwość zawarcia umowy o pracę z członkiem zarządu spółki kapitałowej, który nie jest jej jedynym wspólnikiem i członkiem zarządu. Praca wspólnika dwuosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością na stanowisku członka zarządu tej spółki, niepolegająca na obrocie wyłącznie jego własnym kapitałem w ramach tej spółki, nie oznacza połączenia kapitału i pracy. Nie jest to więc szczególna forma prowadzenia działalności gospodarczej na "własny" rachunek, oddzielona przez konstrukcję (fikcję) osoby prawnej od osobistego majątku wspólnika. Praca wykonywana jest na rzecz i ryzyko odrębnego podmiotu prawa - spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 maja 2011 r. II UK 20/11, OSNP 2012/11-12/145). Judykatura Sądu Najwyższego wyklucza natomiast możliwość, aby jedyny wspólnik spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, będący prezesem jej jednoosobowego zarządu, był zatrudniony w charakterze pracownika, gdyż stanowiłoby to wyraz niemożliwego pojęciowo podporządkowania "samemu sobie" (por. uchwałę z dnia 8 marca 1995 r., I PZP 7/95, OSNAPiUS 1995 nr 18 poz. 227; wyroki: z dnia 25 lipca 1998 r., II UKN 131/98, OSNAPiUS 1999 nr 14, poz. 465; z dnia 16 grudnia 1998 r., II UKN 394/98, OSNAPiUS 2000 nr 4, poz. 159; z dnia 7 kwietnia 2010 r., II UK 177/09, LEX nr 599767). Wspomniane orzecznictwo odnosi się też do sytuacji, w której społeczny status wykonawcy pracy staje się dla danej osoby jedynie funkcjonalnym elementem jej statusu właściciela spółki, służąc kompleksowej obsłudze tego podmiotu, a więc do sytuacji w której dochodzi do swoistej symbiozy pracy i kapitału, sprzecznej z aksjologią prawa pracy i prawa ubezpieczeń społecznych, opartą co do zasady na założeniu oddzielania kapitału oraz pracy.

W związku z powyższym uznać należy, iż co do zasady istnieje możliwość zatrudnienia członka zarządu na stanowisku pracowniczym w spółce kapitałowej, jednakże tego rodzaju czynność prawna każdorazowo, w przypadku zakwestionowaniu jej rzeczywistości przez organ rentowy, powinna podlegać ocenie, z uwzględnieniem okoliczności konkretnej sprawy, co do spełnienia opisanych wyżej przesłanek pozorności stosunku pracy.

Zdaniem Sądu Okręgowego, nie ulega wątpliwości, że umowa o pracę sporządzona przez strony miała charakter fikcyjny. Stanowisko takie uzasadniają ustalone okoliczności faktyczne, a także specyfika działalności płatnika składek na przestrzeni czasu.

Wskazać bowiem należy, iż przyjęty w Tlenoterapii przed lutym 2017 roku model prowadzenia spółki przez członków zarządu, a zarazem jedynych wspólników (tj. K. B. oraz A. G. (1)), polegał na tym, iż w ramach prowadzenia spraw spółki, każdy ze wspólników/członków zarządu obsługiwał ją czy to przyjmując pacjentów, czy też umawiając ich lub prowadząc inną działalność na rzecz spółki. Za okolicznością tą przemawiają przede wszystkim zeznania świadków, ale także samej wnioskodawczyni, jak również wskazywane przez nią szczegóły, jak np. fakt, iż na ulotkach spółki wskazywane były, w celu dokonania rejestracji na zabieg, numeru telefonu obu wspólniczek. Ten model funkcjonowania spółki polegający de facto na wspólnym prowadzeniu działalności gospodarczej przez wspólniczki za pośrednictwem osoby prawnej stanowił opisane wyżej i wskazywane w orzecznictwie połączenie pracy i kapitału, a

także brak jakiegokolwiek stosunku podporządkowania i kooperację obu wspólniczek we wspólnym celu, jakim było prowadzenie działalności gospodarczej. Nie sposób zatem uznać, iż w tym okresie, którakolwiek z nich pozostawała w stosunku pracy, bowiem w istocie wspólnie obracały one wspólnym kapitałem wykonując działalność na własne ryzyko. W okresie tym K. B. i wnioskodawczyni, okresowo korzystały natomiast z pomocy w prowadzonej działalności wykonywanej przez inne osoby (w ramach umów cywilnoprawnych), jak również zawarły w grudniu 2016 roku umowę o pracę z B. K. na stanowisku sekretarki. Ta ostatnia formalnie wykonywała umowę o pracę przez miesiąc, a następnie przebywała na zwolnieniu lekarskim. W tym miejscu wskazać należy, że decyzją z dnia 21 sierpnia 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. stwierdził, iż B. K. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu, jako pracownik u płatnika składek (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. w okresie od dnia 1 grudnia 2016 r. (fakt znany Sądowi z urzędu), a na skutek odwołania się płatnika od powyższej decyzji Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie VIII U 1922/17 prawomocnie oddalił odwołanie. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością nie pozostawała zatem pracodawcą w rozumieniu kodeksu pracy, zaś działalność gospodarcza była wykonywana w znaczącej mierze samodzielnie przez wspólniczki i członkinie zarządu.

Dla zasadności odwołania A. G. (1) kluczową kwestią jest zatem fakt, czy po zawarciu przez nią umowy o pracę w dniu 20 lutego 2017 roku doszło do jakiegokolwiek zmiany w stosunkach panujących w spółce istotnej z punktu widzenia możliwości kwalifikacji prawnej wykonywanych przez odwołującą czynności.

W ocenie Sądu na powyższe pytanie należy udzielić odpowiedzi negatywnej. Ponadto należy uznać, iż zawarta przez A. G. (1) umowa o pracę miała charakter czynności pozornej, która nie zmierzała do nawiązania stosunku pracy, a jedynie do uzyskania świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Przemawia za tym szereg powodów.

Po pierwsze wskazać należy, iż sama data zawarcia umowy budzi wątpliwości co do rzeczywistych intencji stron stosunku pracy. Do zawarcia umowy doszło bowiem w dniu 20 lutego 2017 roku. Jak wynika z dokumentacji medycznej, w dacie tej wnioskodawczyni była już w ciąży, choć nie została ona jeszcze oficjalnie stwierdzona w badaniu lekarskim. Nie jest zatem wykluczone, iż zawierając umowę, wiedziała ona o fakcie ciąży, wbrew temu, co twierdziła w toku przesłuchania na rozprawie.

Po drugie, bezsporny wydaje się fakt, iż po dniu 20 lutego 2017 roku do dnia 20 kwietnia 2017 roku to wnioskodawczyni wykonywała zabiegi w gabinecie tlenoterapii. Sam ten fakt nie świadczy jednak zdaniem Sądu o rzeczywistości nawiązania stosunku pracy. Relatywnie krótki (dwumiesięczny przed udaniem się na zwolnienie lekarskie) okres wykonywania tych czynności wyłącznie przez wnioskodawczynię (a nie jak wcześniej – przez obie wspólniczki) świadczyć może bowiem wyłącznie o chęci uwiarygodnienia tytułu ubezpieczenia, co do którego obie strony umowy miały świadomość jego pozorności. Za okolicznością tą przemawia bowiem w szczególności fakt, iż po udaniu się przez wnioskodawczynię na zwolnienie lekarskie do wykonywania zabiegów powróciła K. B., zaś spółka nie zatrudniła żadnego innego pracownika. Dodatkowo trudno również uznać, iż wnioskodawczyni po urlopie macierzyński wróciła na zajmowane przed nim stanowisko. Zgodnie z jej depozycjami miało to bowiem miejsce w okresie pomiędzy 19 listopada 2018 roku do 31 grudnia 2018 roku (a zatem niecałe 1,5 miesiąca) w wymiarze 1/4 wymiaru czasu pracy. Oznacza to, iż po urlopie macierzyńskim wnioskodawczyni przepracowała jedynie ok. 60 godzin pracy. Tymczasowa zmiana „rozkładu obowiązków” pomiędzy wspólnikami, polegająca na wykonywaniu pracy przez jedynie jednego z nich zamiast wspólnie nie wskazuje zdaniem Sądu na powstanie stosunku pracy, tylko właśnie na tymczasową zmianę zakresu obowiązków w ramach wspólnie prowadzonej przez wnioskodawczynię i K. B. spółki.

Po trzecie również sama treść umowy o pracę wskazuje na jej pozorny charakter. Powierzenie wnioskodawczyni stanowiska dyrektora ds. marketingu i rozwoju pozostaje bowiem zupełnie oderwane od rzeczywistości wykonywanych przez nią funkcji polegających głównie na świadczeniu usługi tlenoterapii (a zatem wykonywanie tych samych czynności, które wcześniej wykonywały obie wspólniczki jako członkinie zarządu). Odwołująca się nie udowodniła przy tym, aby w rzeczywistości prowadziła jakiegokolwiek czynności w celu rozwoju i marketingu wykraczające poza standardowe czynności członków zarządu związane z zarządzaniem spółką. Co więcej, nie posiadała ona nawet

pełnomocnictwa do zawierania związanych z tym umów. Umowy w okresie obowiązywania umowy o pracę zawierała zatem razem z K. B. jako członek zarządu, nie zaś jako dyrektor ds. marketingu i rozwoju. Powyższa okoliczność również świadczy o fikcyjności tego stanowiska, tak samo jak fakt, iż po przejściu przez A. G. (1) na zwolnienie lekarskie nikt tego rodzaju czynności w spółce już nie realizował.

Po czwarte również wskazana w umowie wysokość wynagrodzenia wskazuje na pozorny charakter omawianej umowy, zmierzający do uzyskania wysokich świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Wysoce nieprawdopodobne pozostaje bowiem zatrudnianie pracownika za wynagrodzeniem w kwocie 4.500 złotych brutto w sytuacji, gdy jest to kwota znacząco wyższa niż średni miesięczny przychód spółki za rok poprzedni (4.055 zł).

Po piąte wnioskodawczyni nie udowodniła w jakikolwiek sposób, aby pozostawała w stosunku podporządkowania wobec K. B. pełniącej funkcje pracodawcy, która de facto była drugim wspólnikiem spółki z taką samą wartością udziałów, jak odwołująca. Poza gołosłownymi twierdzeniami wnioskodawczyni brak jest dowodów wskazujących, aby rzeczywiście doszło do zmiany relacji pomiędzy wspólniczkami i zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej w formie spółki kapitałowej opartej na zasadach współpracy wspólniczek.

Suma powyższych okoliczności prowadzi do wniosku, iż w 2017 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. nie zmieniła modelu prowadzonej działalności polegającej na wykonywaniu czynności związanych z jej prowadzeniem przez wspólników spółki będących jednocześnie właścicielami jej kapitału, na warunkach równorzędności i kooperacji. Jedynie w związku z ciężką wnioskodawczyni wspólniczki wygenerowały pozorną umowę o pracę, mającą na celu zgłoszenie jej do ubezpieczeń społecznych z wysoką podstawą wymiaru składki. W celu natomiast uwiarygodnienia pozornej czynności, przez okres dwóch miesięcy, wnioskodawczyni wykonywała zabiegi w gabinecie. Po udaniu się przez nią na zwolnienie lekarskie spółka w pełni porzuciła jednak pozory, iż w prowadzonej przez siebie działalności korzysta z usług pracowników pozostających w stosunku podporządkowania, a do wykonywania zabiegów powróciła K. B., w razie potrzeby korzystając z doraźnej pomocy wyłącznie swojego brata wykonującego krótkoterminowe umowy cywilnoprawne - 09.11.2017 r. – 20.12.2017 r. , 20.07.2018 r. – 31.07.2018 r.

W ocenie Sądu powyższe rozważania świadczą o tym, że nie było wolą stron zawieranie umowy o pracę. A zatem nie było zamiarem stron świadczenie pracy w ramach zawartej umowy o pracę, a jedynie możliwość uzyskania pracowniczego tytułu do ubezpieczenia społecznego.

Trudno w tym stanie faktycznym uznać, że nie mamy do czynienia z pozornością zawartej umowy o pracę. Niewątpliwie również, w ocenie Sądu, zamiarem stron było jedynie umożliwienie wnioskodawczyni skorzystania ze świadczeń z zakresu ubezpieczeń społecznych, a nie świadczenie pracy w ramach zawartej umowy. Zawarta umowa o pracę stanowić miała narzędzie do realizacji tego celu. Fikcyjne, czyli tylko pozorne zawarcie umowy o pracę, nie mogło stanowić podstawy do objęcia wnioskodawczyni obowiązkowymi ubezpieczeniami pracowniczymi.

Reasumując przedstawione okoliczności przemawiają w niniejszej sprawie za stwierdzeniem, że umowa o pracę pomiędzy wnioskodawczynią a płatnikiem składek, została zawarta dla pozoru, gdyż jak ustalono strony zawierając ją miały zamiar wywołania innych skutków prawnych niż te, które wynikają z umowy o pracę oraz jednocześnie próbowały przez jej zawarcie wprowadzić w błąd osoby trzecie, co do dokonanej czynności.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w punkcie 1 sentencji.

Na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. Sąd Okręgowy zasądził od wnioskodawczyni A. G. (1) oraz płatnika składek (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. kwoty po 90 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego – stosownie do treści § 9 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia

22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2015 r., poz. 1804) zmienionego z dniem 13 października 2017 roku rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 20 września 2017 roku zmieniającym rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2017, poz. 1779). Sprawa niniejsza została wszczęta w dniu przekazania odwołania skarżącej do Sądu przez organ rentowy (tj. w

dniu 26 października 2017 roku), który stosownie do treści art. 477⁹ § 2 kpc mógł zmienić lub uchylić zaskarżoną decyzję, gdyby uznał odwołanie za uzasadnione. W takim zaś wypadku odwołaniu nie nadaje się dalszego biegu. Jednocześnie biorąc pod uwagę treść art.105 § 1 k.p.c., który to przepis określa sposób ponoszenia kosztów przez współuczestników występujących po jednej stronie procesowej, gdy strona ta zostaje w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji zobowiązana do zapłaty kosztów na rzecz przeciwnika, Sąd zasądził od wnioskodawczynie i płatnika zwrot przyznanej tytułem kosztów zastępstwa procesowego kwoty tj. 180 zł w częściach równych, a więc po 90 zł.

Sąd nie znalazł podstaw do nieobciążania wnioskodawczynie i płatnika kosztami zastępstwa procesowego przeciwnika procesowego w oparciu o art.102 kpc, gdyż strony nie powołały się na żadne szczególne okoliczności, które przemawiałyby za zwolnieniem ich od tego obowiązku, a ponadto należy mieć na uwadze, że obowiązek zapłaty tych kosztów nie będzie stanowił dla nich nadmiernego obciążenia finansowego, biorąc pod uwagę relatywnie niewysoką ich wartość.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawczynie

28.03.2019r.